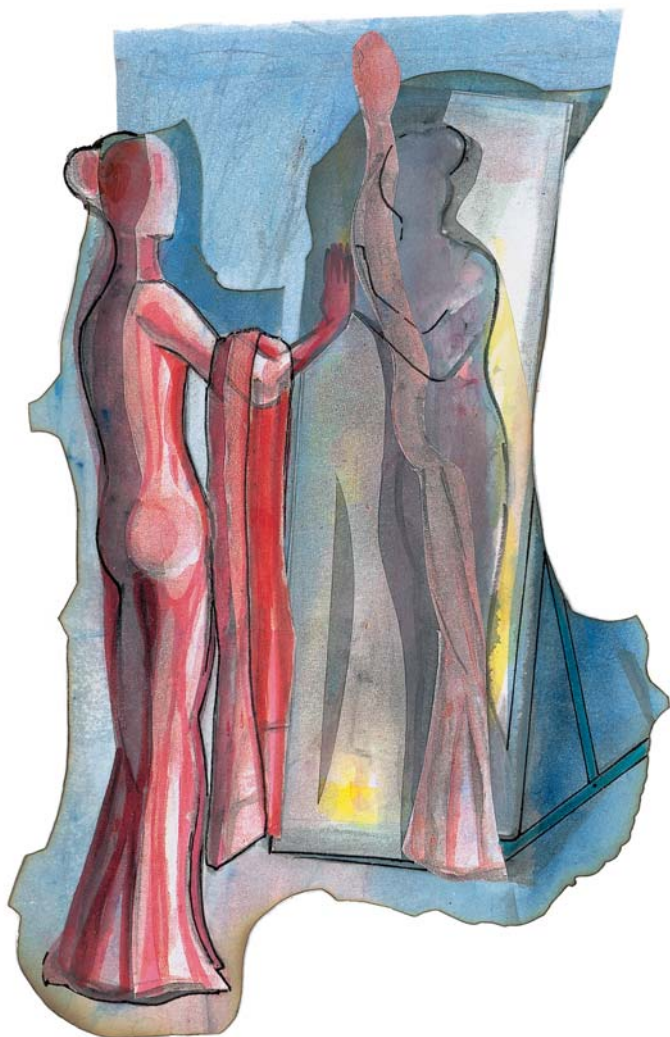


ΑΠΟ ΕΛΕΝΗ



## Το όραμα

Στο όραμα της άγουρης νιότης μου  
βλέπω το «είναι» μου πολύ παράξενο...

Ασυμβίβαστο, να μυρίζει άνοιξη κάτω από το αδιάβροχο,  
κι ας είναι ακόμα χειμώνας...

Αδιάλλακτο, να ταράζει τη νηφαλιότητα της σιωπής  
με ήχους και συνθήματα εικονικής πραγματικότητας...

Ανατρεπτικό, να παλεύει να τετραγωνίσει τον κύκλο  
με μικρές τεθλασμένες γραμμές...

Ατίθασο, να σχεδιάζει τον περίπλου του Μαγγελάνου  
στην τρίτη διάσταση...

Αλαζονικό, να αντιστέκεται στην κεντρομόλο δύναμη  
με πολλές, φυγόκεντρες εκτοξεύσεις...

Ανυποχώρητο, να αφηφά του χρόνου τους δείκτες  
με ένα αιώνιο DNA...

Αυταρχικό, να διαιωνίζει την ανυπακοή των πρωτόπλαστων,  
με μία κλωνοποίηση...

Το όραμα πλησιάζει  
αυτό που «προσδοκία» ονομάζω.  
Μετατοπίζομαι... αντιστέκομαι... ακροβατώ...  
μαγνητίζομαι από την έξαψη του ύψους.  
Σωτηρία οι στίχοι μου. Βάλσαμο για τον ίλιγγο.  
Είναι περίεργο, μα μέσα τους νιώθω ασφαλής,  
δεν κινδυνεύω από Ιούδες, Κίρκες ή Πιλάτους...

Καλό μου κατευόδιο.  
Κι ας υποψιάζομαι πως σε είκοσι χρόνια από τώρα  
θα 'μαι το ίδιο πρόσωπο – αυτό που τώρα αντικρίζω –  
όμως χωρίς το όραμα  
αφού οι στίχοι θα γενούν θυσία  
στης ζωής μου την αιώνια πεζότητα...